

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa S.P.
przeciwko C. sp. z o.o. z siedzibą w W.
z udziałem interwenienta ubocznego A. S.A. w W.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt III APa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;

2. przyznaje adwokatowi W.W., Kancelaria Adwokacka w J. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz powoda z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2015 r., III APa (...), Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa S.P. przeciwko C. Sp. z o.o. przy udziale interwenienta

ubocznego A. S.A. w W. o zadośćuczynienie z tytułu wypadku przy pracy oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, stwierdzając, że do wypadku przy pracy doszło z wyłącznej winy poszkodowanego, stąd nie może on skutecznie żądać naprawienia przez pozwanego pracodawcę szkód wynikających z powstałego zdarzenia. Działanie powoda na własne ryzyko doprowadziło do powstania wypadku i wyłączyło całkowicie odpowiedzialność strony pozwanej. W ocenie Sądu, powód nie tylko uchybił obowiązującym instrukcjom, ale nadto dodatkowo podjął, w niczym nieusprawiedliwiające go okolicznościami sprawy, dodatkowe ryzyko narażenia siebie i współpracownika na niebezpieczeństwo.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z dwóch powodów po pierwsze oczywiste jest, zdaniem skarżącego, że nie zostały spełnione przesłanki działania na własne ryzyko przez powoda, na którą to okoliczność jako wyłączającą odpowiedzialność strony pozwanej powołał się Sąd Apelacyjny. Ponadto o oczywistej zasadności skargi świadczy fakt, że Sąd Apelacyjny wskazując, że strona pozwana działała z należytą starannością przestrzegając przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy i miała m. in. wprowadzać „instrukcje” i „procedury”, nie było uzasadnione skoro żadne instrukcje, procedury czy inne wewnętrzne akty nie istniały.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

- 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Z kolei interwenient uboczny w swojej odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

- 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej wniesionej przez powoda - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 3) zasądzenie od strony powodowej na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie wykazał aby Sąd Apelacyjny faktycznie naruszył przepisy prawa w sposób oczywisty, uzasadniający przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną prawną dokonaną przez Sądy w przedmiotowej sprawie. Przypomnieć w tym miejscu należy, że skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia i jej celem nie jest wzruszanie prawomocnych orzeczeń sądów, nieodpowiadających stanowisku jednej ze stron postępowania, zaś podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być ustalenia faktyczne i ocena dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Zarzuty skargi kasacyjnej zmierzają w istocie do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny i opierają się na ustaleniach faktycznych oczywiście sprzecznych z ustaleniami poczynionymi w sprawie przez Sądy *meriti*. Wskazać zatem w tym miejscu należy, że strona powodowa powinna dążyć do wykazania swojej wizji stanu faktycznego na etapie postępowania przed Sądami obu instancji za pomocą odpowiednich środków dowodowych, natomiast postępowanie kasacyjne nie jest przewidziane do narzucania sądom oceny stanu faktycznego prezentowanego

przez jedną ze stron. Sądy ustaliły stan faktyczny sprawy, opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, należy przy tym zauważyć, że skarżący, pomimo takiej możliwości, nie wnosił o uzupełnienie materiału dowodowego na etapie apelacji, nie wnosił o przeprowadzenie dodatkowego postępowania dowodowego, nawet jeśli nie zgadzał się z ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Pierwszy z sformułowanych argumentów świadczących, zdaniem skarżącego, o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma z kolei charakter czysto polemiczny z oceną prawną dokonaną przez Sąd Apelacyjny, jednak w żaden sposób nie wykazuje, aby w sprawie Sąd drugiej instancji naruszył w sposób oczywisty prawo. Sąd odwoławczy dokonał bowiem prawidłowej wykładni art. 415 k.c. i odniósł normę prawną wynikającą z tego przepisu do stanu faktycznego niniejszej sprawy, natomiast strona powodowa, nie zgadzając się ze stanowiskiem Sądu, jedynie prezentuje swoją ocenę stanu faktycznego sprawy, opierając się przy tym na odmiennych ustaleniach niż dokonane przez Sądy, jednak sam fakt, że skarżący nie zgadza się z oceną Sądów, nie świadczy o tym, że w sprawie doszło do naruszenia prawa, tym bardziej o kwalifikowanym charakterze.

Reasumując wskazać należy, że skarga kasacyjna powoda nie okazała się oczywiście zasadna.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Sąd postanowił zwolnić powoda z obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie przeciwnej i interwenientowi ubocznemu na zasadach określonych w art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę jego trudną sytuację osobistą.

Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 15 ust. 1 pkt 5 w związku z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).

as

